

“To see a world in a grain of sand” (William Blake)

Observeren, details zien, uitvergroten.

Dat doet Josephine Sloet met wat haar aantrekt in de natuur.

Het oude landschap, waarin de tijd geen uren kent,

Waar de wind de klimop van de muren blaast,

Waar hagedissen wegschieten in kieren.

Groeisels, op paden, op bomen, verbleekte sporen van vallend water,
vervaagde voetstappen op oude gronden.

Observeren wil Josephine Sloet.

Haar eigen wereld maken in onderwaterachtige beelden.

Bladeren, wolkenvelden, het vergankelijke, het langzame verdwijnen.

Haar werken zijn daar steeds mee verbonden,

met de elementen water – vuur - aarde - lucht.

Ze maakt er haar eigen momentopnamen van, ze verbeeldt ze.

rimpels in velden
in wegen groeven
van sporen van
overblijvers
wortels van bomen
daarboven
het stelsel van takken
met bladeren als ogen
zich wendend
naar het licht

Groei - hoe langzaam ook - is niet vast te leggen. Ook de film ervan, is een vertoning van een voorbijgevoerde werkelijkheid. Het is geschiedenis van het moment van opname.

Josephine Sloet fotografeert graag. Het is een andere manier van observeren.

Met het op haar manier vastleggen van het object of het beeld dat aantrekt: een steen, schors, een tak deelt ze met ons het door haar gefixeerde moment, ze verlengt het als het ware, ze geeft ons tijd en gelegenheid om met haar mee te kijken, terug te kijken.

Zo herinnert ze zichzelf wat ze zag en wilde vasthouden.

We willen allemaal bewaren en herinneren. Daarom worden er dagelijks miljarden digitale foto's gemaakt om niet te willen vergeten wat we zagen, dát we het zagen, dat we er waren. Sommige ervan zijn kunstwerken.

Wat gebeurt er met schilderen? Een werk, tekening of schilderij ontstaat in een solitaire situatie – dat geldt in ieder geval voor Josephine Sloet.

De natuur is haar model, een model dat geobserveerd wordt om gevangen, geborgen te worden in krijt, in verf of in een object.

Er is veel tussen hemel en aarde, heaven en earth, haar favoriete titel.

Met het exposeren worden die in de eigen wereld ontstane beelden vrijgegeven.

Ze nodigen ons uit er iets in te zien, te kunnen zien.

De dingen waaraan we zelf meestal voorbijgaan zonder het bijzondere ervan te ervaren.

Dat doet zij voor ons en we worden er ons, op het moment dat we ervoor staan, bewust van als we ons verstand durven uitschakelen.

Haar intuïtieve schepping, onze intuïtieve ervaring.

Geen intellectuele duiding, maar een gevoelige.

Liever sprakeloos dan veel woorden. Liever een vraag dan een antwoord.

We kijken de hele dag, maar wat zien we? En zien we het wel?

Bij kunst is er vaak aarzeling

waden

door water gaan

dat moet soms

met in de hand gehouden

schoeisel tenentastend

naar vaag bestaande gronden

water spoelt

van voeten

tot een helder hoofd

we waden

tussen wijkend kroos

een kant op

“Ik heb er geen verstand van” wordt er nogal eens gezegd. Vaak in situaties als er geen rationele benadering van het kunstwerk mogelijk is.

Bij herkenning – welke is dat? - wordt er minder gearzeld:

“mooi gemaakt, knap geschilderd, ik zou het niet kunnen.”

Zulk werk is zelfs de Nederlandse regering 160 miljoen waard.

Dat is 'n waarde van kunst.

Het is de nieuws waarde, het is de apotheose van een luchtige kunstbeschouwing in een veel bekeken programma. Maar wat is dé waarde?

Waarom willen we telkens opnieuw naar kunst kijken, er soms een uur voor in de rij staan.

Of er op een zondagmiddag in november voor naar Bilthoven komen om de werken van Josephine Sloet te zien?

Wat is dat geheim van kunst?

Kunst is méér dan iemand en is meer dan maken.

Kunst is wat iemand niet kan.

Kunst is wat je toevalt en niemand kan wat het toeval kan.

De kunstenaar maakt niet, hij bewerkt wat er komt.

Wat het tot kunstwerk maakt, is iets dat zich laat ervaren als een geschenk.

Het kunstwerk heeft altijd een rest onverklaarbaarheid.

Raadsels, tegenstand oproepend met een glans die een vermoeden van licht meedraagt.

Theo van Doesburg van de Stijl schreef in het begin van de twintigste eeuw;

“Het wezen van kunst is, dat zij niet te begrijpen is, kunst grijpt.”

Het kunstwerk verkent de ruimte.

Het tweedimensionale oppervlak van het kunstwerk heeft een derde dimensie die het oog en het hart van de toeschouwer raakt.

Zo is hij verbonden met wat hij ziet. Zo overstijgt het werk de afbeelding en komt de imaginaire verbinding tot stand.

Het beeld wordt herkend als iets dat in en buiten hem bestaat. Als een oude bekende.

de weg naar
het midden
loopt langs
kromme paden
bochten
aarzelingen ook
en toch – het is
de moeite om
in een labrynt
te zoeken
naar de kern
een middelpunt
te vinden
die voldoening

Ik wens u veel voldoening bij het zien van het werk van Josephine.

Frank Eerhart, Bilthoven 15 november 2015